

Имаше едно врабче, което чуруликаше отъ сутринъ до вечерь въ градината на една къща и бѣше много щастливо. Подскачаше то безгрижно по клонитѣ на голѣмитѣ стари дървета, пѣше си весели пѣснички, а щомъ огладнѣше, слизаше на земята и скокъ-подскокъ, скокъ-подскокъ — отиваше при курника и все намираше тамъ по нѣкое ечемичено зрънце.

А въ курника живѣеха четири кокошки и единъ пѣтель. Едната кокошка бѣше бѣла, другата — жълта, третата — сива, а четвъртата — черна. Пѣтельтъ пѣкъ бѣше шаренъ и имаше голѣмъ червенъ гребенъ и остри шипове, отъ които се боеха всички съседски пѣтли. Сутринъ, когато стопанитѣ на къщата още спѣха, той се качваше на стобора, изплѣскваше съ криле и се провикваше: — Ку-ку-ри-гу-у-у!

Тогавъ сънливцитѣ отваряха очи, ставаха отъ леглата си и

се залавяха за работа. Както виждате, тоя пѣтель съ пълно право можеше да се счита за будилникъ, макаръ че нѣмаше нито стрелки, нито звънче, и не бѣше купенъ отъ часовникарь, а се бѣше излюпилъ отъ обикновено кокошо яйце.

Когато жълтата кокошка съгледаше врабчето, че се върти около курника и търси храна, тя настрѣхваше цѣла отъ гнѣвъ и казваше сърдито на другитѣ кокошки:

— Не мога да търпя вече тоя готованко! Гледайте го: нищо не работи, а само яде!

— Ами, — отвръщаше бѣлата кокошка. — И отгоре на туй го рисуватъ по букваритѣ на децата, каточе Богъ знае какво е направилъ!

— Не, ако това продължава все така, азъ ще престана да снасямъ яйца! — заканваше се сивата кокошка.

— И азъ сѣщо, — добавяше черната.

— Стига де! — намѣсваше